

AULIKKA

Partiolippukunta Kalevan Karhut

nro 2/97

KARHUTUNTURIN JOULUPUKKI

PÄIVYSTYS:
18.-23.12.
klo 15-20
numerossa
255 3474

HYVÄÄ JOULUA!

ÄLLIKKÄ

- LIPPUKUNTALEHTI -

26. vuosikerta

JULKAISIJA

Partiolippukunta Kalevan Karhut

<http://www.cs.tut.fi/~hyoty/kaka/>

Kalevan Karhut toimisto

Väinöläkatu 26, 33500 Tampere

puh. (03) 255 3474

Avoimna tiistaisin klo 18-19

PAINOPAIKKA

Tampereen ev.lut.srk / monistus

Painos 180

ILMESTYMINEN

(aikataulu voi muuttua)

nro	dead line	ilmestyy
1/98	Ti 20.1.	vko 6
2/98	Ti 7.4.	vko 17
3/98	Ti 1.9.	vko 38
4/98	Ti 3.11.	vko 47

Ä-TOIMITUS

Päätoimittaja

Mika Nieminen

Haukiluomantie 57, 33340 Tampere

puh. (03) 343 3285

lklmikni@info1.info.tampere.fi

Taitto

Jarkko Hyöty

Avustajat

Joonas Kirsi

TÄSSÄ NUMEROSSA

Ä-tervehdys	3
Äitikerho 30v historiikki	5
Äitikerho tiedottaa	8
Suoritusreissu	10
Talvileiri	13
BulmaGulma	16
Ällikällä lyöty	17
Silppu Säkki	18

A-TERVEHDYS

Kuumultaa

Vuoro on hiekan valua alas portaita
kuluneita, noen mustaamat, niitä pitkin
päiset Manan joelle, virta alas,
synkän virran vedessä unohdat,
synkän virran vedessä vaistoat menneen talven
ja sen uuden tulemisen,
talosi on valmis, kaivo sen pihassa, puutarha,
kukkia, lintulauta, jolla mustat korvit
laulavat sinulle, hiekkaa kummun yllä, kauas ei mennä, kaukaa ei tulla,
kaikki on valmista, muinaisuuden harmaiden
henkien kysyessä, sinun on vuoro vastata,
äläkä ole suruissasi, paikkaasi et menetä,
älä toivo hidasta unta,
toivo aamu, sen mukana keltainen aurinko,
toivo yö, sen mukana valkoinen kuu,
älä toivo mustaa,
se on jo kaikessa.

Hyvää syksyn ja talven välistä murroskautta kaikille täältä toimituksesta. Päivät ja jopa viikot ovat vierineet sellaisella vauhdilla, että Ällikkä ilmestyy valitettavasti vasta nyt. Korvatkoon edellisellä sivulla näkyvä hengentuote pienen viiveen. Päätoimittajan ominaisuudessa haluaisin esittää seuraavan toivomuksen: Kun pyydän äärimmäisen hienostuneella tavalla jotakuta yksinäistä tai ei-niin yksinäistä sielua vuodattamaan paperille herkän hengentuotteen, jostakin yleensä vähemmän herkältä reissusta tai muusta tapahtumasta, näin siis tapahtukoon. Eikä minun tarvitsisi tällöin vuodattaa kenenkään verta saadakseni Ällikän tekoko-
neeseen mustetta.

Viime Talvileiri ei ole saanut vielä näkyä eikä kuulua Ällikässä. Koskaan ei kuitenkaan ole liian myöhäistä muistella, joten muistelo Talvileiristä löytyy tästä numerosta. Kesäleiristä, josta toivottavasti kaikilla osallistuneilla on pelkästään hyviä muistoja, ei valitettavasti ole yllä mainitun ongelman vuoksi saatu kirjoitusta aikaiseksi, mutta ehkä ensi numerossa sitten. Lopuksi haluankin vielä kiittää kaikkia kesäleirille osallistuneita ja yleensä kaikkia, jotka mahdollistivat leirin onnistumisen. Hyvää elämää kaikille.

Toivottaa
Mika

ÄITIKERHO RY

30 VUOTTA

Partiopoikalippukunta Kalevan Karhut oli pyörittänyt toimintaansa jo kymmenen vuotta, ennen kuin äidit vihdoinkin pääsivät jyvälle asiasta ja päättivät perustaa oman piirinsä poikien tukemiseksi. Perustava kokous oli 17.3.1967 ja läsnä oli neljä äitiä (rouvat Halme, Merto, Salminen ja Wallin). Perustamisesta kerrottiin lähettämällä kutsuja seuraavaan kokoukseen.

Äitikerhon kokoukset pidettiin kahden viikon välein aluksi Ilmarinkadun kämpällä, välillä Aaltosen tiloissa ja Kalevan seurakuntatalossa. Vuodesta 1969 äidit ovat kokoontuneet Kalevan kirkon tiloissa. Vuonna 1994 kokoukset siirrettiin kerran kuussa pidettäväksi. Kokoukset ovat samalla olleet ns. työiltoja: niissä on kudottu ja askarreltu. Alkuvuosina työiltoja on piristetty erilaisilla aiheilla. On kuunneltu esitelmiä äitejä niihin aikoihin kiinnostavista aiheista. On opeteltu meikkaamisen taitoja, tutustuttu Tuppervaara-maailmaan, käyty Mummon Kammarissa ja koeteltu omiakin taitoja mm. kuparitöiden tekemisessä ja harkittu jopa omien

kangaspuiden hankkimista.

Henkistä vireyttäkään ei ole unohdettu. On tehty teatterimatkoja toisiinsa kaupunkeihin tamperelaisten teattereiden ohella, on käyty Saarijärvellä ja äitikerholaisten mökeillä saunomassa. Vuonna 1991 Äitikerho kävi katsomassa, onko naapuriin pääkaupunki Tukholma vielä paikoillaan.

Äitikerhon pääasiallinen varainkeruumuoto on myyjäisten järjestäminen, joskin mm. teatterilippujen myyntiäkin on aika ajoin kokeiltu. Myyjäistoiminta alkoi 7.5.1967 kirpputorimyyjäisillä ja on jatkunut siitä lähtien kevätmyyjäisinä kirkolla (ns. hernesoppamyyjäiset). Myös joulumyyjäisiin (1980-luvulta lähtien Puisto-Emmauksessa) on otettu osaa alusta saakka. Erityisesti 1990-luvun alkupuolella kansantaloudessa vallinnut vahva taantuma näkyi varsinkin kevätmyyjäisten tuotoissa, mutta joulumyyjäisissä Äitikerhon tuotteille on riittänyt aina kysyntää. Jouluruokia ei ole jäänyt myymättä, pikemminkin ne yleensä ovat loppuneet kesken. Kolmen

ÄLUKKÄ

vuosikymmenen aikana pientä ihmättelyä on herättänyt se, että oman lippukunnan jäseniä asiakkaina on ollut erittäin vähän.

Äitikerhosta tuli heti ensimmäisestä vuodesta alkaen perhejuhlien tuki ja turva tarjoilun toteuttajana. Tämä traditio on toistunut vuodesta toiseen. Aina ovat äidit olleet valmiita muonittamaan ja ruokkimaan niin poikia kuin perheitäkin. Vakiintuneeksi käytännöksi onkin nyttemmin muodostunut, että Äitikerho toimii lippukunnan tilaisuuksien "virallisena kahvittajana". Äitikerhon jäsenet ovat osallistuneet ruoanlaittajina lippukuntaleireille ja tukenet leiritoimintaa paitsi rahallisesti myös ruokia etukäteen tekemällä ja hankkimalla.

Äitikerhon jäsenet ovat vuosien kuluessa osallistuneet lippukunnan talkoisiin, leireihin ja tempauksiin. Saarijärven aluetta ja kämppiä on siivottu, on oltu tempauksissa rasti- ja jousivoimajoina, on kokattu, ommeltu partiohuiveja ja joulupukin housuja.

Kaikki Äitikerhon varainkeruu käytetään Kalevan Karhujen hyväksi. Äitikerho on myöntänyt raha- ja ruoka-avustuksia leireille ja avustanut

erilaisissa tarvike- ja laitehankinnoissa. Näiden 30 vuoden aikana Äitikerhon varoista suurin osa on osoitettu ensin Saarijärven kämpän rakentamiseen ja sittemmin Saarijärven monenmoisen tarvekalun hankkimiseen ja kunnostukseen sekä laitehankintoihin. Saarijärven eräkämpän vihkiäiset pidettiin 29.6.1969. Vuonna 1993 Saarijärven leirialueen osto tuli ajankohtaiseksi. Jo vuonna 1992 lippukunnassa keskusteltiin jonkin tontin hankkimisesta lippukunnan käyttöön. Äitikerhon kanta oli, että ensisijaisesti on tehtävä kaikki mahdollinen, että Saarijärvi saataisiin omaksi. Bonvesta Oy myi Saarijärven alueen 1993 ja tavoitteensa mukaisesti Äitikerho lähti ostohankkeeseen mielihyvin mukaan. Perustettiin Kalevan Karhujen Tuki ry, jonka hallitukseen valittiin lippukunnan, Yllästoimikunnan, Vanhempainneuvoston ja Äitikerhon edustaja. Tuki ry. osti Saarijärven alueen ja Äitikerho osallistui kauppahintaan 10 000,- markalla. Samalla Äitikerho lahjoitti Saarijärven leirialueella jo sijainneen omistamansa eräkämpän Tuki ry:lle.

Vuosien kuluessa on Äitikerhoon osallistujien määrä vaihdellut. Parhaimmillaan illoissa on ollut jopa

20 äitiä. Nykyään kokouksiin osallistuu n. 6 - 10 äitiä. Vuosikertomukset osoittavat, että jäsenhankinta vaikuttaa "ikuisuuskysymykseltä". Uusia äitejä on kaivattu ja kaivataan jatkuvasti kerhoon toimimaan poikiemme hyväksi. Mikäli kerhon jäsenistöön ei saada nuorempia äitejä mukaan, tulee Äitikerhosta "mummokerho", joksi jotkut lippukunnan jäsenet sitä jo nimittävätkin. Olemme vuosittain miettineet, miten saisimme uusia äitejä, uusia ideoita ja uusia virikkeitä toimintaamme. Jäsenhankinta on tuottanut vaihtelevasti tuloksia. Joinakin vuosina kerhoon on liittynyt muutamia uusia jäseniä, joinakin taas ei ainoatakaan.

Äitikerho on vuosittain muistanut nykyisiä ja entisiä jäseniään heidän merkkipäivinänsä sekä luonnollisesti myös lippukunnan jäseniä. Lippukunta on muistanut Äitikerhon jäseniä kiitettävästi pienoislipuilla, pronssisilla, hopeisilla ja kultaisilla ansiomerkeillä.

Tämä 30 vuotta on hyvä ja vankka perusta, jota mielestämme pitäisi vaalia. Olemme usein miettineet, tunnetaanko lippukunnassa riittävästi Äitikerhon toimintaa ja tavoitteita. Meidän tehtävänä on

ehkä entistä paremmin tehdä asiamme lippukunnan jäsenistön ja luonnollisesti poikien äitien keskuudessa tunnetuksi, mutta vartiolaistekin voisivat kertoa toiminnastamme kotona. Tuntuukin siltä, että lippukunnan organisaatiosta ja taustayhteisöistä ei tiedoteta riittävästi partiolaisten koteihin.

Äitikerho on vuosia seurannut lippukunnan toimintaa ja osallistunut sen kokouksiin. Erityisenä huolena on partiotoiminnassa havaittu, että sudenpentuajan innostuksen jälkeen poikien määrä vartioissa vähenee. Ajoittain on käyty kriittistäkin - joskin rakentavassa hengessä - keskustelua siitä, mitä lippukunnassa tulisi tehdä. Varsinkin viime vuonna on tullut sellainen tunne, että nyky-yhteiskunnassa nuorilla on niin runsaasti virikkeitä, että pitäisi vakavasti pohtia, mikä on partiotoinnin erityinen paikka ja houkuttavuus. Partioaate elää valtakunnassa edelleen hyvin voimakkaana ja nuoret hakeutuvat mielellään lippukuntien toimintaan. Kalevan Karhuilla on oman leiripaikan myötä mitä parhaat edellytykset erätoiminnan ylläpitämiseen ja arvokkaan nuorisotyön jatkamiseen. Äitikerholaiset haluavat sydämestään olla mukana toiminnan kehittämisessä

ÄITIKERHO TIEDOTTAA

Kalevan Karhujen Äitikerho on toiminut jo vuodesta 1967 eli 30 vuotta osana lippukunnan toimintaa. Äitikerho toimii etupäässä osallistumalla lippukunnan eri tilaisuuksiin ja järjestämällä myyjäisiä ja arpajaisia. Toiminnasta saadut varat käytetään Karhujen toiminnan tukemiseen. Äitikerho on vuosien kuluessa osallistunut lippukunnan talkoisiin, leireihin ja tempauksiin, on myöntänyt raha- ja ruoka-avustuksia leireille ja avustanut erilaisissa tarvike- ja laitehankinnoissa. Aikoinaan suuri osa varoista osoitettiin Saarijärven kämpän rakentamiseen ja sittemmin monenmoisen tarvekalun hankkimiseen. Kun vuonna 1993 Säarijärven alue lunastettiin omaksi, oli Äitikerho luonnollisesti omalta osaltaan mukana tontin ostamisessa.

Lippukunnassa tarvitaan - paitsi tietenkin toiminnan kannalta tärkeää rahaa - myös uusia ajatuksia ja toiminnan kehittämistä. Äitikerho haluaa sydämestään olla tässä toiminnassa mukana. Partioaate on arvokas aate ja lisäksi Kalevan Karhuilla on oman leiripaikan myötä mitä parhaat edellytykset erätoiminnan ylläpitämiseen ja arvokkaan nuorisotyön jatkamiseen.

(jatkoa edelliseltä sivulta)

"Jokainen uusi kausi kasvaa edellisen toiminnasta"

ja auttavat mielellään jatkossakin Karhuja paitsi perinteiksi muodostuneilla tavoilla, myös mahdollisesti uusilla lippukunnan kehittämällä tavoilla.

Äitikerho kiittää lämpimästi kaikkia teitä, jotka muistitte meitä 30-vuotisen toimintamme johdosta ja teitte juhlastamme iloisen tapahtuman.

ÄLLIKÄ

Äitikerho kokoontuu kuukausittain Kalevan Kirkon seurakuntahuoneessa 5 alkaen klo 19.

Kevään 1998 illat ovat samalla teemailtoja kaikille lippukunnan toiminnasta kiinnostuneille.

Maanantai 12.1.1998 **Mikä on lippukunta Kalevan Karhut?**

Maanantai 9.2.1998 **Mitä on olla partiolaisen omainen?**

Maanantai 9.3.1998 **Perinteitä ja historiaa - muistoja menneiltä**

Maanantai 20.4.1998 **Partiopoijasta aikuisuuteen -
partiotoininnan muut ulottuvuudet**

Teema-aiheista illoissa kertovat lippukunnan nykyiset ja entiset edustajat.

ÄIDIT JA ISÄT, TULKAA TEKIN MUKAAN!!!

TERVETULOA!

Partiolippukunta Kalevan Karhut Äitikerho ry.

Helinä Martikainen
puheenjohtaja
puh. 2616 219

Anne Mustonen
sihteeri
puh. 2611 333

ÄLLIKÄ

SUORITUSREISSU 24-26.10

Pe 24.10

Tämä elämää suurempi suoritusreissumme alkoi sorilasta. Bussimatka oli sanallasanoen epämiellyttävä. Jokainen voi itseksensä päättää, tuntee ko olonsa kotoisaksi rinkakasan keskellä, minä en.

Mutta se siitä bussimatkasta. Olin paikalla ensimmäisten joukossa (kuten myös kunniakas ahma-vartiomme) mutta väkeä kertyi pian lisää. Lopulta meidät kutsuttiin yhteen kasaan ja lopulta kunniakkaan vartiomme mahtava johtaja Mikko jatkoi meidät isällisellä kädellä kolmen ryhmiin. Lopulta meille jaettiin majoitteet ja Tapsa piti meille lyhyen tielläliikkumisvalistustuokion johon sisältyi myös hiuksianostatettava uhkaus joka liittyi ajotien vasemmassa reunassa matelevasta jonosta poikkeamiseen. Sitten lähdimme talsimaan Kiikkisjärvelle.

Marssi oli sitä mitä sopii odottaakin, pitkä ja väsyttävä. Väsymys väistyi kuitenkin nopeasti kun pääsimme pystyttämään majoitteita. Kyllä me sitten Antin ja Panun kanssa kiroilimmekin, kun vaivalla teke-

mämme ET-puut löytyivät milloin milloin mistäkin, esimerkiksi nuotiosta. Mutta vihdoin Herran enkeli (Mikko) laskeutui taivaasta (johtajien leiristä) avuksemme ja auttoi pystyttämään ET:n. Vihdoin oli rauha maassa ja kaikki ystäviä keskenään. Siinä sitten juttelimme mukavia ja lisäsimme puuta nuotioon. Sitten minä keksin kaivaa vaahtokarkkini esiin ja kun olin paistanut pari, pyysi joku maistiaisia ja pian sain tarjota parikin kierrosta. Tällä reissulla sain taas uuden lempiniemen joita reissuissa väkisinkin tulee: Vaahtokarkkimies.

La 25.10

Aamu alkoi niinkuin syksy tai talvi-leirien aamut yleensäkin, kylmästi. Elämä alkoi hymyillä vasta sitten kun Eero toi meille tervasta. Sillä saatiin sitten nuotio syttymään har maiden tulitikkujen raapimisten jälkeen. Tietysti puolet toisesta ryhmästä joille oli annettu leiripaikka meidän luotamme, odotti lämpöisessä makuupussissa kunnes me olimme kyhänneet nuotion, vasta sitten herrat suvaisivat astua ihmisten ilmoille.

Puolen päivän aikoihin lähdimme matkalle kohti Saarijärveä. Tällä kertaa meille jaettiin kartat joihin merkittiin piste sinne missä oltiin, aina kun huudettiin rasti. Matka ei ollut kovin pitkä joten pääsimme nopeasti perille.

Lisähuomautuksena kerron että meidän karttamme hukkui viimeisen osion aikana (hyvästi sille suoritukselle) ja tietysti se oli, kenellä muulla kuin takuu luotettavalla Vaahtokarkkimiehellä.

Nuotiopaikalla söimme, (ruuan valmistus oli täysin trangioiden varassa koska Timo ei saanut nuotiota syttymään) ja sitten jouduimme kirjalliseen kokeeseen.

Siinä uudeltiin karttamerkeistä ja jokamiehen oikeuksista ja selvisin siitä aika hyvin. Sitten menimme vanhaan kämppään ja hetken päästä Jussi tuli kysymään kuka uhrautuu ensimmäisenä. Minähän sinne tietenkin ensin menin. Ensin tuli lipun nosto & lasku, josta sain mainitsemisen arvoisia pisteitä ainoastaan käskyistä (eli leirinohjaajan komenoista). Sitten tuli ensiapua. Mikko oli "polttanut" käteensä toisen asteen palovamman ja se piti hoitaa äkkiä (meikäläinen melkein naurettiin ulos tiistain kokouksesta koska olin aikonut laittaa puristussiteen).

Siitä pääsin melko kunniallisesti läpi (ilman puristussidettä). Viimeiseksi tuli ah niin ihania solmuja, siinä sain oikein kolme neljästä. Koska olin ensimmäinen, sain valita parhaan leiripaikan, ja meillä oli myös ensimmäiseksi majoite ja nuotio pystyssä, vaikka se (nuotio) haistikin pahalle (syy oli sellaisessa ties miten käsitellyssä puupölkkyssä joka oli täynnä nauvoja). Vaikka vahingonilo ei ole mikään hyve, on kyllä nautinnollista katsella omasta ETs-tä lihapullapaketti kourassa, kuinka toiset kamppailevat epätoivoisesti majoitteidensa kanssa.

Illalla tapahtui katastrofi, vaahtokarkkini loppuivat. Ilta meni kuitenkin mukavasti jutellessa, varsinkin kun Penan ja kumppanien ET levisi (kirjaimellisesti). Ei sitä muuta voi kuin ihmetellä Penan unenlahjoja.

Kun kaveri sammuu aikaisin illalla ensimmäisenä, ei herää vaikka ET tulee niskaan ja herää silloin kun muut syövät, ei voi kuin ihmetellä.

Su 26.10

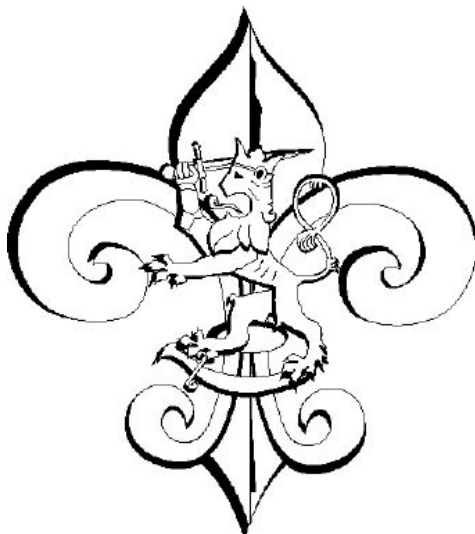
Heräsin aika myöhään tähän reisin päätöspäivän aamuun. Aamu meni ihan mukavasti jäätä rikkoessa. Järvet olivat nimittäin juuri niin kuin ne eivät ikinä saisi olla, liian

ÄLLIKÄ

kiinteää veneilyyn mutta liian heikkoa kävelyyn. Niinpä meidän piti kiertää järven reunoja pitkin. Kämpillä pilkoimme saunalle puita aika kauan. Sitten julkistettiin luokkien läpäisijät ja häpäisijät. Minä pääsin luokan läpi muiden mukana. Kilpailu oli kuulemma ollut niin tasaväkistä että harvoin näkee. Luokkien 2 ja 1 tuloksiin oli kuulemma

iskenyt tietokonevirhe eikä tuloksia siksi julkistettu. Saarijärvi reissut päättyvät aina samalla tavalla: Puunkantoon. Kun puut oli kannettu, lopetimme tämän ikimuistaisen reissun haikkeisiin tunnelmiin.

Kirjoittanut: Joonas Kirsi, "Vaahdokarkkimies"

TALVILEIRI 1997

LAUANTAI 22.2

Toisin kuin viime vuonna, oli odotettavissa leiri, jolle tulee osallistumaan jopa yli kymmenen leiriläistä. Aikaisin aamulla, noin kello 9.30, oli kolomme täynnä toimintaa. Viimeiset tarkistukset ennen lähtöä osoittivat ettei mitään uupunut tavaroista, joita tulnaisiin tarvitsemaan. Noin kello 10.00 lähti bussi kolomme pihasta, kuten oli sovittu. Jo lähtötunnelmat paljastivat, ettei leiri tulisi olemaan tavallinen talvileiri, tällä kertaa mukana oli myös meille niin rakkaan sisarlippukuntamme, Kalevan Suuntatyttöjen, edustajia. Lisäksi hilpeyttä toi metallinen puhallin, joka on luotu muodostamaan maailman ärsyttävempiä ääniä (kuulemma vain kolmea eri sointua), kiitos torvesta kuuluu Tap-salle, kiitos.

Bussi matka sujui hienosti, jopa niin hienosti ettemme joutuneet tekemään pelasta bussi ojasta - operaatiota. Kaiken kaikkiaan kaikki sujui lähes kitkatta, paitsi ahkioiden vetäminen. Pienistä vaikeuksista huolimatta päästiin nopeasti telttojen pystyttämisen makuun. Teltat sijoitettiin Rakkarin mäkeen.

Illan aktiviteetit koostuivat lähinnä ruokailusta ja puista. Tämän jälkeen leiri vaipui syvään uneen, lukuunottamatta sitä pientä kipinämikkojen joukkoa, joka jäi vahtimaan muiden paloturvallisuutta ja pitämään yllä lämmittävää kaminoiden tulta.

SUNNUNTAI 23.2

Herätys tapahtui tavanomaisesti kipinämikron toimeenpanemana kello 8.00. Jo aamusta saimme kuulla tuon korvia tuhoavan torven äänen kutsumassa kaikkia syömään. Aamupalan jälkeen oli lipunnosto.

Ensimmäinen kokonainen koostui toisen- ja kolmannen luokan pienimuotoisesta hiihtotapaileesta. Tuon hiihtotapahtuman jälkeen oli ruokailu, jonka jälkeen lähtivät ensimmäisen luokan urhoolliset suorittajat suorittamaan vaativaa vaellusta, jonka aikana he tulevat nukkumaan taivasalla, vain nuotio ja omat taidot apunaan. Haikin aikana tapahtui myös leirillä, mm. huolenaiheena oli Tepsin hyväkuntoinen Volvo, joka aina silloin tällöin jäi kiinni lumeen.

Ei viimeiseksi jäänyt aamuinen vesisade ei latistanut tunnelmia, liikkeellä ollut huhu polttopuiden vähydestäkin lanvistettiin pienellä siirrä ahkiollinen puita järven toiselta puolelta toiselle - operaatiolla. Illalla saivat kolmannen- ja toisen luokan suorittajat tuta koulutuksesta, jota kestitkin sitten ihan illan hämääriin. Päivä päättyi kuuma huone - tapahtumaan, elikkä saunaan. Tapahtuman jälkeen kaikki painuivat nukkumaan, paitsi kipinämikot.

Leiripäivän voidaan sanoa olleen täynnä saumatonta yhteistyötä niin karhujen kuin

sitten kasujenkin osalta, pieniä erilaisuuksia tyttöjen ja poikien välillä saattoi huomata silloin tällöin. Erilaisuudet tukevat täydentävät toisiaan sanotaan, nyt sekin asia on kokeiltu.

MAANANTAI 24.2

Leirin viimeinen kokonainen päivä alkoi kuten edellinen, kello 8.00. Aamulla palasivat ensimmäisen luokan suorittajat takaisin, tohkeissaan haikkinsa suuremmuudesta. Saimme myös todisteen metsässä olevasta elämästä, saunan eteen oli nimittäin ilmestynyt suuri kasa hirven... jälkiä. Hirvi oli aiheuttanut muutamien suksien kaatumisen, josta sille annettiinkin osuva nimi Heikki Hirvi.

Päivän mittaan suoritettiin loppuun kolmannen luokan suorittajien tulentekijänmerkki. Myöhemmin päivällä oli vuorossa leiriolympialaiset, joissa oli lajeina vesihiihto järvenjäällä, lumipallon heittäminen muoviasiastioihin ja pulkkamäen, jossa hyppyri, lasku. Tiukka kisa päättyi onnellisesti kenenkään loukkaantumatta - pahasti. Kisan jälkeen illalla oli vielä kaikilla vuorossa erilaisia suorituksia, niin sanottuja riihityksiä.

Toiminnan täyteen päivä päättyi hullun hauskaan iltanuotioon sisätiloissa, jonka aikana vierailun leirin ulkopuolisesta elämästä, tunnistimme vierailijat Hirviveikoiksi. Iltanuotion jälkeen oli sauna.

Viimeinen leiripäivä oli loppunut ja kaikkien mielet odottivat haikeasti seuraavaa päivää, jolloin täytyisi lähteä kotiin. Niin tämän kuin edellisenkin päivän aikana erilaisuudet lippukuntiemme tavoissa li-

sääntyivät. Näistä erilaisuuksista ehkä eniten kohua nostivat niin sanottu järjestelmällisyys, ei kiroilu, puhtaat astiat, leikkiminen ja tehtävien loppuun saattaminen. Aluksi nuo vaikuttivat, ainakin allekirjoittaneen silmissä, hieman oudolta ja jopa hieman pelottavilta, mutta se oli vain ennakkoluulo. Näyttää siltä, että osan noista tavoista voisi ottaa tavaksi jopa meidän karhujen keskuudessa. Järjestelmällisyydestä en vielä tiedä varmasti, mutta tutkimukset ovat käynnissä.

TIISTAI 25.2

Leirin viimeinen päivä avautui jo kello 7.00, jolloin aloitimme kamojen pakkaamisen. Kaikki kävikin yllättävän sutjakkaasti. Kello 8.00 oli vuorossa aamiainen ja sen jälkeen lipunnosto, jonka yhteydessä sanottiin kuka suoriutui, elikkä riihiytyi, luokastaan läpi, lisäksi jaettiin leiriolympialaisten palkinnot ja leirin toimelien palkinto. Palkinnot koostuivat tänä vuonna EA - taskupakkauksesta, myrskytulitikuista sekä loistavasta ruotsalaisesta keksinnöstä, kuksasta jonka kahva on sisäpuolella ! (kyseessä on kokoontaitettava muovikuksa).

Viimeisen ruokailun jälkeen laskettiin lippu ja lähdettiin siirtämään kamoja ahkioilla luotisuoran päähän, josta bussi haki meidät noin kello 14.00.

LEIRIOLYMPIALAISTEN TULOKSET

VESIHIIHTO

- I sija Timo Bredenberg
- II sija Erkki-Ville Wirta
- III sija Risto Koskensilta

LUMIPALLONHEITTO

I sija Juhani Salo

II sija Artturi Mäkinen

III sija Timo Bredenberg

PULKKAHYPPY

I sija Timo Bredenberg

II sija Erkki-Ville Wirta

III sija Risto Koskensilta

Toimeliai leiriläinen arvonimen sai Risto Koskensilta

KÄSITESANASTO

Tekstissä esiintyi ehkä turhan vaikeita käsitteitä, joten päätin ottaa asiasta selvää ja koota vaikeista käsitteistä erityisen käsite sanaston, jossa olen pyrkinyt selvittämään selvällä suomenkielellä sanojen varsinaisen merkityksen.

Ei kiroilla - etuliite ei kääntää kiroilla sanan merkityksen, sana siis kuuluu jontensakin näin: puhua kauniita. Se sointuu mukavasti korvissa eikä siitä tule niin paha mieli ! Miinuksena voidaan sanoa uskottavuuden häviäminen.

Järjestelmällisyys - pitkä ja vaikea sana, kaaoksen vastakohta. Tarkoittanee esim. sitä kun tavaroita ei ole pistetty säilöön lumihankeen vaan ne löytyvät sieltä mistä pitää.

Puhtaast astiat - liittyy kemiaan, tämä sana pyrkii tarkoittamaan sitä tilaa kun esim. lautasen pinnalla ei ole kosteudelta suojaavaa rasvakerrosta. Tämän sanan yhteydessä törmätään usein Fairiin™ ja pesuharjaan.

Leikkiminen - on sitä kun otetaan asiat vähän niinkuin huumormielellä ja pompitaan kaverin varpaille niinkuin vähän huumormielessä, eikä niinkuin lyödä kaveria siitä hyvästä, vaan otetaan se niinkuin huumormielessä. Leikkiminen verbistä saadaan substantiivi leikki.

Tehtävien loppuun saattaminen - tarkoittanee sitä kun tehtävä suoritetaan loppuun. Esimerkkinä voidaan mainita ahkio jossa on paljon puita ja joka on jätetty sateeseen lähelle teltaa. Tämän tehtävän loppuun saattaminen tarkoittanee sitä kun puut onkin viety teltaan sisälle sateelta suojaan ja ahkio viety takaisin omalle paikalleen (vrt. järjestelmällisyys)

LYHYT SELONTEKO LEIRIN TYÖNTEKIJÖISTÄ

Leirinjohtajat :

Eero Kesälä

Antti Mäkinen

Tero Mustonen

Kokit

Mikko Vesanen

Ilkka Aulomaa

Antti Vehkaoja

Onnittelut kaikille luokkansa läpäisseille!

Lopuksi vielä perinteiset plussat ja miinukset:

- + ruoka
- + olympialaiset
- + puut sai suhteellisen läheltä
- + kipinät (jälleen suhteellista)

ÄLUKKÄ

BULMA GULMA

Viimeisimmästä Bulma Gulmasta on kulunut jo tovi, joten ajattelin, että ehkäpä kaikkien pölyttyneet aivosolut tarvitsevat hieman virtaa elpyäkseen. Tässäpä teille kaikille oiva pala purtavaksi. Oivaltamisen iloa ei voi välttää, antakaa nerouden loistaa.

Kesäleiriä vetävä leirinjohtaja U.R. Kuri oli tilannut leirille polttopuuta. Eteväenä ja käteväenä miehenä hän laski, että jos kaikki jokainen leiriläinen hänen lisäkseen sahaa jokaisen muun kanssa kaksi puuta, tulevat kaikki puut sahatuksi. Kuinka monta leiriläistä leirillä oli U.R. Kurin lisäksi, jos puuta oli 272 kappaletta?

+ läsnä ollut henki	sa (miksei myös muissakin teltoissa)
+ puut eivät loppuneet	- huhu puiden loppumisesta
+ leikit	- Tepsin auton aiheuttama työ (ei työssä sinänsä mitään vikaa ole, mutta rajansa kaikella)
+ ensimmäisen luokan suorittajien loistava matkakertomus	- vaatteiden kastuminen
- sää	- torvi
- märkyys	
- vesi	
- silloin tällöin kuumuus johtajateltassa	kirjoitti : Mika Nieminen

ÄLLIKÄLLÄ LYÖTY

Ja tällä kertaa toimituksen silmätikkuna on...

MIKKO

Koko nimi : Mikko Pekka Pihlajamäki
Syntymäaika : 10.02.1980
Pituus : 172 cm
Paino : 63 kg
Kengännumero : 40
Saappaannumero : 41
Lempinimet : Mikko, Pihlajamäki

PIENI PARTIOHISTORIA

"Koskahan mä liityin, jaa-a, olisko ollu -88 ja Kettu -vartioon -89, vartionjohtajina Vilttu ja Tepsi". Siirtyi johtajaksi Ahma-vartioon -94. Toiminut partiouransa aikana mm. kesäleirin kokkina ja PPOJA:na.

Asemapk:ssa : PPOJA
Suurin partiosaavutus : partiolupaus
Partiounelma : onhan noita...
Työpaikka : Citymarket
Toiveammatti : lottomiljonääri
Suosikkiyhtye : Jamiroquai kai
Lempikirja : Suomi-Ruotsi-Suomi sanakirja
Lempilehti : Ällikkä
Viimeisin partiotapahtuma : JN
Terveisiä : kaiken maailman ihmisille

ÄLLIKÄ

Silppu Säkki

- ☞ Joulupukkeja jälleen kaipailaan. Halukkaat voivat ilmoittautua Tap-salle.
- ✂ Toimiston rappuset meinasivat tappa Karhupäällikön?!
- ✂ Karhut ja Hirviveikot ovatkin Hukkia?
- ✂ Ällikkä ilmestyy jo toisen kerran tänä vuonna. Oho!
- ✂ Päätoimittaja on vaihtunut. Josko vihdoinkin...

ÄLLIKKÄ